

SLAVOMÍR SUJA & LENKA SUJOVÁ

PUTOVANIE HERMA TRESMAGISTRA

VYDALO MEA2000 s. r. o.
© Všetky autorské práva sú vyhradené
ISBN 978-80-368-8482-9

Slavomír Suja & Lenka Sujová

Putovanie

Herma Tresmagistra

Jazyková korektúra: Mariana Michalská

Technická spolupráca: Viktória Ondrejkočiová, Rigó Ladislav

Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá Éra Autorov nového tisícročia

Rok vydania: 2021

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0402-9

Pod'akovanie

Chcem sa pod'akovať všetkým, ktorý sa podieľali na tvorbe tejto nádhernej knihy. V prvom rade manželke, ktorá ma podporovala a prispela výbornými nápadmi a aj posolstvami, v druhom rade pani Mariane Michalskej za jazykovú a štylistickú korektúru textu.

Takisto moje pod'akovanie patrí Vám, vážení čitatelia tejto knihy. S napätím ste očakávali druhý diel a hoci nie všetky odpovede budú zodpovedané, môžete sa tešiť na pokračovanie putovaní prebudených v tretej časti ktorá verím príde k Vám zanedlho.

Obsah

Úvod.....	6
Prvá kapitola	9
Rovnováha svetla a tmy	
Druhá kapitola.....	42
Pravda	
Tretia Kapitola.....	75
Biorobotka	
Kapitola štyri	120
Okovy	
Piata kapitola	150
Kniha temnoty	
Šiesta kapitola	226
Putá tmy	
Siedma kapitola.....	288
Hrozba ovplyvňovania prírody	
Ôsma kapitola	343
Živé sochy	

Deviata kapitola	402
Splynutie vesmírov	
Desiata kapitola.....	465
Planéta Indigo	
Jedenásta kapitola	517
Erat	
Dvanásta kapitola.....	575
Energia v srdci hviezdy	
Trinásta kapitola.....	633
Svety svetla	
Štrnásta kapitola	679
Padlá duša	
Pätnásta kapitola	732
Posledné posolstvo	

Úvod

Ľudské hľadanie v snahe pochopiť zákony, ktoré riadia jeho život, je nekonečné, ale za závojom, ktorý chráni vyššie úrovne pred ľudským materiálnym zrakom, predsa vždy existovala pravda, pripravená na prijatie tými, ktorí rozšírili svoju víziu hľadania pravdy obrátením sa dovnútra, nie na povrch.

V tichu materiálnych zmyslov leží kľúč k odhaleniu múdrosti. Ten, kto hovorí, nevie; ten, kto vie, mlčí. Najvyššia vedomosť je nevysloviteľná, pretože existuje ako entita na cestách, ktoré sú nad všetkými materiálnymi slovami či symbolmi.

Všetky symboly sú len kľúčmi od dvier vedúcich k pravdám, a často dvere nie sú otvorené, pretože kľúč sa zdá byť taký ohromný, že veci za ním nie sú viditeľné. Ak dokážeme

pochopiť, že všetky kľúče, všetky materiálne symboly sú len prejavmi, rozšíreniami veľkého zákona a pravdy, začneme rozvíjať víziu, ktorá nám umožní preniknúť za závoj.

Všetky veci vo všetkých vesmíroch sa pohybujú podľa zákona, a zákon, ktorý riadi pohyb planét, nie je o nič viac nemenný, než zákon, ktorý riadi materiálne vyjadrenie človeka.

Jeden z najväčších Vesmírnych Zákonov je ten, ktorý je zodpovedný za vytvorenie človeka ako hmotnej bytosti.

Veľkolepým cieľom škôl mystérií všetkých čias je odhalenie fungovania zákona, ktorý spája človeka fyzického s človekom duchovným. Spojovacie ohnivko medzi fyzickým a duchovným človekom je človek vzdelaný, pretože myseľ má hmotné a tiež nehmotné vlastnosti. Uchádzač o vyššie poznanie musí rozvíjať intelektuálnu stránku svojej podstaty a posilniť svoju vôľu, ktorá je schopná sústrediť všetky sily svojho bytia na úroveň a v úrovni, po akej túži.

Veľkolepé hľadanie svetla, života a lásky na materiálnej úrovni sa len začína. Jeho definitívnym uskutočnením, konečným cieľom je úplná jednota s univerzálnym vedomím. Základy v hmote sú prvým krokom; potom prichádza vyšší cieľ duchovného dosiahnutia.

Čítaj a buď múdry” ale iba vtedy, keď svetlo tvojho vlastného vedomia prebudí hlboko uložené porozumenie, ktoré je vrodenu kvalitou duše.

Prvá kapitola

Rovnováha svetla a tmy

Čo je zlo, čo v bytostiach vyvoláva potrebu násilia?

Je to vrodená alebo naučená vlastnosť. Otázka, ktorá sa zdá nevyriešiteľná a predsa má riešenie. Má pôvod a dokonca aj žije. Živý sa tými najhoršími pocitmi strachu, bolesti, utrpenia, nenávisti. Predsa len existuje dôvod nášho jednania no nikdy by tento dôvod nemal slúžiť ako výhovorka na obhajobu skutkov. Túto stránku, ovplyvnenie, môžeme vedome potlačiť hoci sa jeho vplyvu nikdy úplne nezbavíme, nakoľko spoločnosť tejto planéty funguje na tomto princípe od nepamäti.

V pisárskom dome sa skláňal nad paletou muž, ktorého koža bola ošľahaná silným slnkom tohoto regiónu. Stáročia putoval v mnohých telách medzi svetmi a za ten čas nadobudol znalosti, aké za jeden život nemožno získať. V každom svete kam sa reinkaroval zanechal množstvo učencov, ktorý šíрили jeho učenie. Volali ho Thoth, posledný zo žijúcich obyvateľov veľkej Atlantídy. Lenže aj jeho čas sa chýli ku koncu, to sám dobre vedel. Takisto ako ostatní z jeho rodiska i on prešiel zmenou vibrácií a povzniesol sa. Ale iba on pokračoval vo svojej ceste. No teraz prišiel na koniec svojej cesty aj on. Už nie sú žiadne prevteľovania, len existencia v absolútnej jednote. Táto existencia na vyššej úrovni bytia mu však nedovoľovala zasahovať do sveta tak, ako by chcel. Preto sa rozhodol spísať svoje učenie, aby ostalo v pamäti ďalších a ďalších generácií. Skláňal sa nad hlinenou tabuľkou, ktorú zaplňal hieroglyfmi, keď energia v miestnosti náhle zmenila svoje vibrácie.

Poobzeral sa po okolí, aby mu pohľad padol na krajinu za stĺpmi. Úrodná krajina z rozžeraveným slnkom neúprosne spaľujúceho, všetko mimo povodie rieky mu prirástla k duši. Tu započal svoje učenie v každom z mnohých svetov a tu ho aj zachová pre ďalšie generácie. Priestorom pisárskeho domu prebehla vlna temnoty aby následne sa objavila bytosť tmavej energie a ešte zlovestnejších úmyslov.

„Anunnaki,“ - poznamenal naoko prekvapene Thoth -, „alebo ťa mám nazývať inak?“

Tieto slová na pár okamihov zabrali a temná entita sa nezmohla k reakcii.

„Čo ťa ku mne privádza?“ - spýtal sa znova Atlant’an nedávajúc najavo strach.

Ten už dávno nemal žiadnu váhu, nakoľko strach je zosobnením nižších vibrácií.

„Som Anunnaki,“ - zvýšila v hneve svoj hlas bytosť, nakoľko nezniesla, keď ju niekto provokuje.

„Varoval som ťa, toto nedovolím.“ - pokračoval temný vyšší, pričom z energie sformoval ruku, ktorou poukázal na hlinenú tabuľku ležiacu na maličkom stole.

Tabuľka reagujúc na temnú entitu najprv rozžiarila ochranné symboly, no nakoniec nevydržala. Rozpadla sa na milióny drobných úlomkov, ktoré lietali všade navôkol.

Toth sledujúc situáciu, len jemne nadvihol obočie. Rátal s touto možnosťou, nakoľko pomáhal vyšším svetelným bytostiam v ich zámere o zachovanie rovnováhy vesmíru.

„Myslíš, že niečo tým zmeníš?“ - položil následne otázku temnej vyššej bytosti, dívajúc sa na éterickú temnú podstatu.

Anunnaki v hneve doslova prežiaril temnou energiou miestnosť, aby v okamihu zmizol. Toth sledujúc miesto, kde temný Anunnaki zmizol, dumal nad dôvodom, prečo si táto entita nechce priznať, že bola infikovaná niečím čo pohltilo jej pravú podstatu. Niečo, čo zamenilo jeho identitu a zmenilo vnímanie natoľko, až ho úplne ovládla nižšia forma vibrácií hnevu, zla a agresivity.

„Nemusiš sa ukrývať za stĺpmi ak máš čisté srdce.“ - povedal zvýšeným hlasom na jedného z jeho učencov, ktorí postupne nadobúdali osvietenie.

Spoza jedného z množstva podporných stĺpov vyšiel chalan, očami sledujúc okolie a v obavách, či nie je temný nablízku.

„Doniesol si to, po čo som ťa poslal?“ - opýtal sa Thoth s úsmevom, pričom učenec vytiahol spoza zeleného chitónu niekoľko smaragdovozelených tabuliek nezvyčajnej tvrdosti.

„Vynikajúco.“ - pochválil mladíka majster mág so spokojným úsmevom na perách.

Mladík však stál so sklonenou hlavou, pričom viditeľne mu mysl'ou behalo množstvo otázok. Thoth poprevracal tabuľky v rukách no materiál z akého boli vyrobené nedovoľoval akékoľvek ich poškodenie. Boli vyrobené v časoch, keď ešte existovala jeho domovina v podzemných priestoroch, bohatých na vzácne kryštály, vďaka ktorým ich národ prežil stáročia v podzemí. To bol čas, kým sa na mnohých

dimenziách s ktorými boli podzemné priestory ich domova spojené, vytvoril nádherný ostrov. Tento kus zeme spojený mostom mnohých dimenzii bol štedrý a úrodný. Tu sa vyvinuli a expandovali natoľko, že bolo nutné vytvoriť ďalší umelý ostrov, ktorý mohli nazývať domovom. Toto rajské prostredie im poskytlo dostatok priestoru na započatie procesu osvietenia a postupnej transformácie hmoty na čistú energiu. Na povznesenia ich vedomia do stavu vyšších vibrácií a tak existencie v iných éterickejších sférach bytia. Atlant'an zahnal spomienky, aby vzhliadol na mladého učenca, ktorého oholená hlava upierala pohľad na kamennú dlažbu.

„Povedz, pred čím si zatváral oči?“ - položil mu otázku Thoth milo, no snažiac sa ukázať mladíkovi cestu osvietenia. Mladý muž najprv otvoril ústa, aby ich znova zavrel snažiac sa nájsť to správne vyjadrenie pre otázku.

„Temnota, počul som, že dokáže nakaziť bytosť a pohltiť ju“- začal nesmelo po chvíli tenkým hláskom dieťaťa, meniaceho sa v muža.

Thoth mu jemne naznačil, aby si sadol spolu s ním za jednu z pisárskych stolčekov.

„Temnota má iba vtedy možnosť ovládnuť jedinca, ak jej to sám dovolí.“ - opravil mylnú domnienku Thoth milo.

Vedel, že o tomto aspekte vznikajú mnohé nepravdivé informácie, aby bytosti ktoré nekráčajú cestou osvietenia si našli odôvodnenie ich konania.

„Ale prečo je, prečo existuje?“ - znela ďalšia otázka z úst mladíka, ktorý každým dňom objavoval čo znamená proces zvyšovania vibrácií či inej úrovne vedomia.

Thoth po týchto slovách zdvihol smaragdovozelenú tabuľku.

„Vidíš túto paletu? Má dve strany. Predstav si, že jedna je svetlo a druhá tma. Jedna bez druhej nemôže existovať, nakoľko sú v rovnováhe.“

Mudrc sa na pár sekúnd zamyslel či je toto správny príklad pre ukážku a pochopenie celej rozsiahlej konštrukcie reality. No zmätený a jemne nechápavý výraz na mladíkovej tvári mu dal jasnú odpoveď.

„Poviem ti príbeh zo sveta, kde existovalo svetlo a temnota v dvoch vzájomne odlišných sférach, no bližšie ako si mohol ktokoľvek predstaviť.“ - začal svoje rozprávanie mocný mág, žijúci mnoho a mnoho životov v temer nekonečnom počte reinkarnácii.

Jeho slová neboli len príbehmi, jeho slová boli spomienkami a múdrosťami aké dávali odpovede na tisíce otázok.

„Svetlo modrej energie, prelievajúcej sa vo vnútri dutého kryštálu ako vlny oceánu pohaslo. Tento stav znamenal koniec odpočinku pre bytosť vo vnútri. Zároveň tento krátky jedinečný okamih znamenal krátke uvedomenie si faktu nového slnečného cyklu. Pre Niona to bolo aj niečo viac.

Dnes bola chvíľa, keď sa mal hlásiť pri takzvaných hraničiaroch. Títo strážcovia jediného prechodu medzi dvoma sférami jedného sveta mali za cieľ nielen monitorovať, ale aj pomáhať na oboch stranách pri potrebe zasiahnuť. Dva svety tak rozdielne ako sa len dalo pochopiť.

Jeden, kde živé formy stály na pokraji samotnej transmutácie tela do vyššieho stavu existencie a druhý, kde formy života postupovali cestu k neustále nižším vibráciám. Túto ich spätnú cestu sprevádzali početné vojny, drancovanie svojho sveta, manipulácie zo strany mocných, nadradených. Ale všade platí zákon rovnováhy a tu to nebolo inak. Ako aj vo vyššej sfére sa našli jedinci, ktorí postupovali opačne, tak i v nižšej sfére sa našli tí, ktorí pomaly zvyšovali svoje vibrácie.

Nion už bol mimo kryštál, keď potriasol nohami, zakončené troma masívnymi prstami, aby rozprúdil energiu do celého tela. Všade navôkol neho, keď sa poobzeral, videl ako z množstva prírodných dutých kryštálov vystupujú ďalší obyvatelia. Medzi nimi aj jeho duchovná sestra. Obaja vznikli po rozpade ich materskej duše, a preto boli neuveriteľne prepojení. Takisto ako mali rovnakú svetlomodrú farbu energie nelíšili sa ani v prípade osobnosti. Jediná odlišnosť bola vo vnímaní ich aspektov.

Forma ich hmotného tela takisto ako u ostatných jedincov tejto sféry bola viac otázkou v akej podobe sa cítia ideálne. Či uprednostňujú viac éterické a teda energetické telo s jemnou membránou alebo predsa len si ponechajú hmotný vzhl'ad. Vzhl'ad, ktorý jasne ukazoval na cestu éterickejšej podstaty. Keď Nion docvičil prúdenie energií pocítil vo svojom vedomí prítomnosť duševnej sestry.

„Nemusíš to podstupovať, čo ak sa na druhej strane sféry niečo stane.“ - snažila sa ho už tretí slnečný cyklus prehovoriť.

Otočil hlavu k nej, aby videl ako si navlieka jemný materiál, vyrobený z pozostatkov prúdenia energie kryštálov podzemia. Každý aspekt musel byť využitý a nič nevyšlo nazmar. Každý druh energie mal svoje jasné určenie a hoci bytosti s éterickejšou podstatou nepotrebovali odev, občas ho používali i oni. Kryštály, ktoré rástli pod celým povrchom planéty dávali dostatok energie na pokrytie už iba minimálnych potrieb sféry vyššieho bytia.

„Nie je dôvod na negatívnu energiu.“ - odvetil rovnako v kolektívnej mysli smerom k nej, hoci sa sám snažil nemyslieť na nasledujúce momenty.

Lia cítila jeho rozladenosť, ale niektoré pocity či myšlienky dokázal pred ňou výnimočne dobre utajovať. Čo bolo nezdieľané, to bolo súkromné, hoci v tejto spoločnosti, kde kolektívne vedomie zasahovalo aj do najmenších kútov vedomia, bolo temer nemožné nezdieľať čo i len útržky vnímania. Sledujúc okolie zaplavené jemnou žiarou kryštálov si spomenul ako pred niekoľkými slnečnými cyklami prišli príslušníci hraničiarov. Neustále hľadali duše, ktoré boli výnimočné a ich posun by pre celú spoločnosť znamenal posledný krok k dosiahnutiu transmutácie do vysoko vibračnej frekvencie. U neho bola táto výnimočnosť podmienená štúdiom vesmírnych zákonov skrz kolektívne vedomie hlbokaj astrálnej sféry. Málokto sa dostal tak ďaleko ako on, napokon ani bytosti ktoré obývali dlhé veky tieto priestory nemali znalosť kam až siaha rozsiahlosť akášických záznamov.

Len vesmír a jeho nesmierna rozsiahlosť a múdrosť vedeli dôvod vzniku a existencie celej komplexnosti.

„Si jedinečný.“ - zneli slová alebo skôr myšlienky jedného z príslušníkov prechodu, ktorý si ešte stále rovnako ako Nion zachovával hmotný tvar.

Jeho tvár vyzerala ako galaxia plná nespočet hviezd, to si mladá duša všimla ako prvé. Na rozdiel od bytostí obývajúcich nižšiu sféru, oni ich vzhľad nepodmieňovali očami či inými prvkami, vnímali všetko navôkol prostredníctvom vyššieho vnímania. Hneď na to ho Pio zaviedol do priestoru, kde bol jediný prechod medzi sférami. „Naše formy nie sú uspôsobené prechádzať medzi priestormi bez problémov.“ - vysvetľoval, zatiaľ čo pomaly prechádzali okolo jediného energeticky činného priechodu.

„Preto je potrebné jednotlivca na istý krátky čas transformovať do ideálneho stavu vyššieho stupňa bytia.“ - vysvetľoval prechádzajúc podzemnými priestormi spojenými s priechodom.

„Nechápem.“ - odvetil rovnako telepaticky s úprimnosťou Nion.

Klamstvo sa vždy považovalo za prejav nižších vibrácií a nižšieho stavu bytia. Napokon v populácii, kde existuje zdieľané vedomie, nie je možnosť a dôvod na lži.

„Na krátky čas budeš vystavený energii dostatočne vysoko vibračnej, aby na čas prechodu a obmedzený čas pobytu na druhej strane si mohol fungovať bez obmedzení. Neohrozia ťa žiadne z miestnych deštrukčných síl pokiaľ sa nebude jednať o objekt rozkladajúci všetky formy energie.“ - vysvetľoval skúsený hraničiar, ktorý už mal pár nováčikov na starosť.

Už len z jeho pokoja sa Nion upokojil. Hoci na pár chvíľ mu prešla telom vlna negatívnej energie. Myšlienkami sa znova vrátil do súčasného momentu kde prechádzal rozľahlým priestorom smerom k energetickým kryštálom, pri ktorých sa zhlučkovali asi všetky bytosti.

Energia týchto kryštálov dopĺňala energiu potrebnú pre fungovanie jedinca za akejkol'vek aktivity. V poslednom období klesala potreba napĺňať svoju podstatu energiou po každom oddychovom režime čo značilo postupné napredovanie sféry vyššej úrovne bytia do splynutia z jednotou a dosiahnutia dokonalého stavu existencie.

„Dávaj na seba pozor.“ - prehovorila v jeho vnímaní sestra, ktorá dbala možno až príliš o jeho bezpečnosť.

„Nie je sa čoho obávať, v jednu chvíľu som tam a druhú naspäť.“ – odvetil, pričom smeroval energiu z centrálného kryštálu dúhovej farby do každej čo i len najmensej časti svojej bytosti.

Myšlienkami zablúdil do spomienky, kde jeho vedomie odhaľovalo zákutia éterickej astrálnej sféry, kde existovali bytosti čírej energie, strážiace malú časť obrovského priestoru kolektívneho vedomia presahujúceho svojou rozsiahlosťou všetky svety. Obzerajúc sa po priestore plnej svetlej hmly a nekonečného množstva svietiacich kryštálov

pochoпил, že tento priestor prispôsobuje svoj vzhl'ad vedomiu tak, aby ktokoľvek pochoпил.

„Prajete si vidieť?“ - privítal ho éterický sprievodca akonáhle sa objavil vedľa neho.

„Hľadáam cestu transmutácie do vyššieho bytia.“ - odvetil mu pokorne s úctou.

Od tejto chvíle sa vlastne udalosti pohli smerom k tomu čo žiadal. Mnohé malé kroky viedli k ďalším až nakoniec všetko viedlo ku prijatiu medzi hraničiarov. Spomienky odzneli ako keď vietor sa pohráva so zrnkami pôdy. Pred mladou bytosťou čakala najnáročnejšia úloha. V túto chvíľu už stačil len okamih aby vstúpil do priestoru vyhradeného pre hraničiarov, spravujúcich jediný priechod medzi sférami. Krok, ktorý znamenal ďalšiu etapu v jeho snahe dosiahnuť dokonalý stav bytia. Porozumenie je niekedy potrebné hľadať tam kde sa nezdá byť viditeľné.

„Už si tu?“ - privítal ho s veselým tónom jeden z hraničiarov.

„Hlásim sa presne podľa inštrukcií.“ - poznamenal premeriavajúc si priestor, kde síce už predtým na krátku chvíľu bol.

Avšak teraz ho videl v novom svetle. Pohyb mnohých bytostí, niektorých s hmotnejšími telami iné zas v éterickejšej podstate, bol fascinujúci. Každý mal svoju cestu kam mieri, ale cez toto všetko pôsobila celá situácia viac než synchronizovane. Ako jeden veľký organizmus. A hoci vnímal všetky otázky a smerovania či pokyny od skúsenejších duši, uchvacovalo ho neustále aká zvláštna energia prúdi z tohoto priestoru. Ako v sne vstúpil do kryštálu, ktorý mal transformovať dočasne jeho nedokonalé bytie na krátky čas do absolútne dokonalej existencie. Množstvo energie presakujúcej celou jeho podstatou stačilo na naozaj silné pocity aké nezažil.

„Si pripravený?“ - spýtal sa ho jeden z doprevádzajúcich, ako náhle stály v blízkosti energetického priechodu medzi sférami.

„Netuším.“ - znamenal neisto Nion.

A bola to pravda, cítil mnoho neznámych prúdov energií, nekonečné množstvo vízií a vlastne všetko ani nevedel zatriediť.

„Na druhej strane sa priprav na iné prostredie.“ - upozorňovala jedna z troch bytostí zo skúsenosťami z častých prechodov.

„Tamojšie prostredie je pri prvom kontakte dosť drsné.“ - varovala bytosť zeleno fialovej energie.

Napokon tri bytosti, ktoré prevzali dočasne formu čirej energie sa pohli smerom k červeno žiariacemu kryštálovému oku. Akonáhle na nich padla červenkastá žiara, vyparili sa. Hnev, agresia, bolesť, strach, agónia, radosť z utrpenia blížnych a mnohé ďalšie pocity vnímal Nion ako náhle vyšiel z prechodu. Bol to len zlomok všetkého a každou ďalšou chvíľou strávenou v tejto sfére sa tlačilo do jeho vnímania toho viac a viac. Okolie portálu bolo úplne zničené, rovnako ako podnebie a vlastne aj atmosféra.

Nekonečné množstvo emócií, ktoré sa striedali v extrémne rýchlom tempe, spôsobovali nestálosť jeho energetickej éterickej bytosti.

„Hej kl'ud! Čím viac to budeš registrovať, tým skôr bude potreba návratu.“ - snažil sa ho upokojiť jeden z ich skupiny.

Nion chvíľu kaleidoskopicky vnímal v tisícoch úlomkoch sveta každý čo i len nepodstatný druh emócií. Tento svet doslova kričal agresiou, kakofónia miliárd hlasov nemala konca. Jeho bytosť sa v utrpení zmrštila do čo najmenšieho tvaru, aby zvládol ešte chvíľu. Najhoršie pocity išli však zo samotnej prírody. Každý jeden živočích, či miestna fauna a flóra neuveriteľne trpeli činnosťou hrubo hmotných foriem života. Tie bezohľadne ničili všetko a brali život na úkor toho svojho. Nakoniec všetko predčil okamih vízie, kde stroj pripravil o život v jedinom okamihu mnoho nevinných tvorov. Po tomto už všetko vôkol neho sa zlialo do jedného celku.

Keď nadobudol vedomie obklopilo ho známe pokojné prostredie, kde v kolektívnom vedomí sa hlasy a emócie prelievajú ako jemný tok tekutiny.

„Nikto prvýkrát nevydrží dlho.“ - ozval sa telepaticky jeden z hraničiarov.

Hoci nebol prítomný fyzicky, zrejme zaregistroval Nionovo nadobudnutie vedomia. Uložený v priestore kryštálu, vystavený zelenej liečebnej energií, chvíľu uvažoval nad tým, čo všetko videl a vnímal.

„Čakáme Vás akonáhle sa Vaša energia stabilizuje.“ - dodal jemne hraničiar, chápadúc aké sú pocity mladého Niona.

„Budem sa hlásiť.“ - odpovedal, aby následne pocítil ako sa bytosť sťahuje z jeho mysle a necháva ho odpočívať.

Mladá forma života sa spomienkami vrátila do chvíľ krátkeho pobytu na hmotnej, nízko vibračnej časti sféry. Toľko negatívnych emócií, pocitov a dojmov bolo proste príliš na bytosť, ktorá žije vo sfére kde emócie sú len okrajové a vlastne neexistuje akákoľvek nízka vibrácia zapríčiňujúca

všetky aspekty, aké boli prítomné na druhej strane prechodu. V akášických záznamoch, hoci sú rozsiahle, nebol ani náznak tak extrémnej nízkej vibrácie bytostí. Šepkajúce rôznofarebné kryštály tiahnuce sa donekonečna v nádhernej bielej hmle iba pri dotyku ukazovali vízie no aj to presne tie, ktoré usúdil sprievodca, že sú potrebné. Vedel, že kolektívne vedomie sa dá využiť na nekonečné množstvo spôsobov. Ale všetko chce čas, a tak ako sa z malého kryštálu nestane hneď portál schopný presúvať skupiny skrz sféry, je potrebné mať trpezlivosť. Teda vlastnosť, ktorá je cnosťou pri ceste životom. Keď po zotavení znova stál pred portálom v éterickej forme existencie vedel, že tentoraz to zvládne. Mal podporu v podobe dvoch ďalších energetických foriem života. Obaja mali slabo červenkastú žiaru energie, čo kontrastovalo s jeho silno modrou bytosťou. Na druhej strane sféry ho zas čakalo desivé miesto. Príroda na pokraji zániku, každá bytosť uznávajúca život v hesle silnejší a agresívnejší víťazí.

No tentoraz zvládal pobyt v tejto sfére nižšej úrovne života o niečo lepšie.

„Tam za tým kráterom je náš cieľ.“ - odvetil po jeho pravej strane jeden z červeno energetických.

„Priamo cez neho?“ - spýtal sa Nion.

„Dookola. Vyžarovanie, ktoré je pozostatok z jedného z početných konfliktov, by nám doteraz spôsobil ťažkosti.“ - ozrejmil hneď Teo stojaci naľavo od Niona.

Cesta trvala, putovanie miestnej hviezdy do polovice oblohy, ktorá prepúšťala extrémne množstvo vesmírnej a aj slnečnej energie. Keď zastavili za hlbokou jamou, na mieste kam mierili, naskytol sa im hrozný ba priem desivý pohľad.

Ned'aleko stojace osídlia boli plné trpiaceho života. No najhoršie ešte len čakalo na objavenie. Priestor ležal zrejme na hranici niekoľkých území a tak sa na malom úseku odohrala chvíľa, kde priestorom lietali rôzne deštruktívne zbrane spôsobujúce utrpenie. Tých pár príbytkov hoci odolalo útoku či obrane sa na nich podpísalo.

Nehovoriac o množstve dymu a jám všade, kam zmyslí dokázali registrovať.

„Uf...“ - zmohol sa na jediné slovo Nion cítiaci skon mnohých hmotných tiel a prechod duši do astrálnej sféry k ďalšiemu prevteleniu.

„Toto je len jeden z mnohých súbojov v eskalujúcom konflikte, do ktorého sa postupne zapája viac a viac národov.“ - vysvetľoval Sei s jemnejším odtieňom červenej energie.

Takto sledovali situáciu pár chvíľ, kým hviezda nepostúpila a ich čas kým sa ešte mohli vrátiť nenastal. Za krátku chvíľu však boli svedkami niekoľkých útokov a protiútokov s použitím vždy ničivejších zbraní. Vždy na oboch stranách vyhasínali životy hmotných tiel, na druhej strane to však znamenalo pre množstvo duši úľavu, aj keď len dočasnú. Takto prešlo niekoľko prechodov, pri ktorých sledovali vzrastajúcu agresivitu, pribúdanie národov, ktoré sa zapájali do útokov na mnohé osídlia a neustále zhoršujúci sa stav tamojšej prírody.

Práve príroda najviac trpela pre nekonečné drancovanie zdrojov, ničenia krehkého ekosystému a bezohľadnou devastáciou celej planéty. No Nion si neuvedomil, že čím viac chápe a poznáva potrebu existencie ako jednej temnej sféry tak druhej vyššie vibračnej sféry svetla, tým postupuje na ceste nadobudnutia dokonalej éterickej existencie. A to nielen u seba, ale vlastne pre celú spoločnosť vyššieho bytia. Každým prechodom sa predlžoval čas aký mohol existovať v energetickej forme.

V astrálnej sfére akášických záznamov sa zhmotnil Nion. Prekvapený, obzerajúc sa navôkol po priestore s množstvom kryštálov zaznamenávajúcich všetky udalosti každej živej bytosti, nakoľko tentoraz nebol prítomný len ako duša ale celou svojou bytosťou. Bytosťou, ktorá náhle bez varovania plynule prešla z sféry svetla do astrálnej časti akášických záznamov. Uvažujúci, prechádzajúc priestorom sa vedľa neho objavila jedna z vyšších bytostí obývajúca tento priestor.

Po úvodných zdvorilostných pozdravoch položil Nion otázku:

„Čo sa stalo, ako to, že som tu?“

No odpoveď bola viac než šokujúca:

„Práve ste všetci ako celok prešli do vyššej úrovne bytia a tak máte možnosť plynule prechádzať medzi priestormi.“
Táto informácia spôsobila u mladej, teraz vyššej bytosti zmenu farby energie zo sýto modrej na tyrkysovú. Šok, to bolo jediné možné slovo, aké vystihovalo túto emóciu. Dlho očakávané sa stalo skutočnosťou pre všetky bytosti obývajúce svetlú sféru. Kľúčom bolo pochopenie potreby existencie svetla a temna ako jeden celok systému vesmírov.“

Thoth dokončil rozprávanie, no mladý chalan sediaci na písárskej lavici napäto počúval a čakal na ďalšie majstrove slová. Jeho príbehy počúval rád rovnako, ako všetci žiaci veľkého mudrca.

„Už rozumieš potrebe existencie aj svetla aj temna?
Navzájom sa vyvažujú.“ - dodal Atlant'an ukončujúc význam príbehu.

Veril, že mladík si zobral z príbehu všetko potrebné čo bolo dôležitou výpovednou podstatou.

„Ďakujem majster, vďaka vám vidím.“ - prehovoril žiak prostredníctvom formulky používanej medzi učencami.

Žiak sa postavil, aby s bosými nohami pomaly kráčal preč, zametajúc zeleným chitónom piesok naviaty jemným vetrom. Thoth pokýval hlavou, aby zmenil tok myšlienok na prácu, ktorú mal pred sebou. Zelené palety, na ktoré chcel spísať múdrosti pre svet, ktorý hodlal navždy zanechať. Rozhodol sa ich ukryť tam, kde ako sa hovorí svetlo pohodne nedosiahne, v tieni siene Amenti.

Ja, Thoth, Atlant'an, majster mystérií, strážca záznamov, mocný kráľ, mág, žijúci z generácie na generáciu, chystám sa vložiť do Siení Amenti, ustanovené ako pomoc tým, ktorí prídu potom, tieto záznamy múdrosti Veľkej Atlantídy.

Vo veľkolepom meste Keor na ostrove Undal v čase dávno minulom, započal som túto inkarnáciu. Nie ako malí ľudia súčasného veku, žili a umierali mocní Atlantídy skôr z aeónu na aeón, obnovujúc svoje životy v Sieňach Amenti, kde rieka života tečie bez prestania vpred.

Stokrát som zostúpil po temnej ceste vedúcej k svetlu a rovnako mnohokrát vystúpil z temnoty do svetla, schopnosti a sily obnovené.

Teraz načas zostupujem a človek Khému viac ma nepozná. Avšak v čase dosiaľ nezrodenom znovu povstanem, mocný a vplyvný, žiadajúci zúčtovanie od svojich následníkov.

Potom si daj pozor, ó človeče z Khému, pokiaľ si falošne zradil moje učenie, zvrhnem ťa z tvojich výšin do temnoty jaskýň, odkiaľ pochádzaš.

Nevyzrad' moje tajomstvá človeku zo Severu, ani človeku z Juhu, lebo dostihne ťa moja kliatba. Pamätaj a dbaj na moje slová, že sa isto jedného dňa vrátim a vyžiadam to, čo si strážil. Vždy, dokonca spoza času a spoza smrti, odmením či strestám ťa podľa zásluhy. Skvelý bol môj ľud v dávných dňoch, skvelý v porovnaní s malým ľudom okolo mňa teraz; poznajúc múdrosť starého, hľadajúc hlboko v srdci nekonečna poznanie, ktoré prináležalo mladosti Zeme. Boli sme rozumní vďaka múdrosti Detí Svetla, ktoré u nás prebývali. Silní, vďaka moci vychádzajúcej z večného ohňa. A zo všetkých najväčší spomedzi detí človeka bol môj otec, Thotme, strážca veľkého chrámu, spojníca medzi Deťmi Svetla, ktoré pobývali vnútri chrámu a rasami človeka, ktoré obývali desať ostrovov. Hlásna trúba, po tých troch, Obyvateľov Undalu, hovoriaca ku Kráľom hlasom, ktorý je treba poslúchať.

Tam som vyrástol z dieťaťa v muža, otcom zasväcovaný do starých mystérií, dokiaľ nezbĺkol vnútorný oheň múdrosti,

kým nezahorel pohlcujúcim plameňom. Až v jeden veľký deň prišiel rozkaz od Obyvateľa Chrámu, že budem privedený pred neho. Len niekoľko detí človeka pozrelo do onej mocnej tváre a žili už nie ako synovia človeka, ale ako Deti Svetla, kedy nie sú inkarnovaní vo fyzickom tele.

Bol som vybraný spomedzi synov človeka, vyučovaný Zotrvávajúcim, aby jeho zámery mohli byť splnené, zámery v lone času ešte nezrodené. Dlhé veky som pobýval v Chráme, učiac sa stále viac a viac múdrosti, dokiaľ som tiež nepristúpil k svetlu vydávanému veľkým ohňom. Naučil ma ceste k Amenti, podsveti, kde sedí mocný kráľ na svojom tróne moci. Pred Pánmi Života a Pánmi Smrti hlboko som sa v úcte poklonil a dostal som ako dar Kľúč Života. Bol som oslobodený zo Siení Amenti, nezviazaný smrťou kolobehu života. Cestoval som ďaleko ku hviezdám, kým sa priestor a čas nestali ničotou. Potom som zhlboka pil z pohára múdrosti, pozrel sa do srdc ľudí a objavil väčšie tajomstvá a bol som potešený.

Pretože iba v Hľadani Pravdy mohla moja Duša byť pokojná a vnútorný plameň uhasený.

Počas vekov čo som žil, dívajúc sa na druhých naokolo ako ochutnávajú z pohára smrti a znovu sa vracajú v svetle života. Postupne z Kráľovstva Atlantského prechádzali vlny uvedomenia, ktoré boli zajedno so mnou iba preto, aby boli nahradené zrodom nižšej hviezdy.

Podľa zákona, slovo Pána vyrástlo v kvet. Myšlienky Atlantánov začali upadať do temnoty, až nakoniec povstal jeho hnev z jeho Agwanti, Zotrvávajúci hovoriac Slovo, volajúc silu. Hlboko v srdci Zeme synovia Amenti začuli a počujú, priamo menia kvet ohňa, ktorý horí večne, menia a posúvajú, použijúc Logos, dokiaľ ohromný oheň nezmenil svoj smer. Cez svet sa potom prevalili ohromné vody, topiac a zalievajúc, meniac rovnováhu Zeme, kým neostal len Chrám Svetla stojaci na ohromnej hore Undal, stále sa týčiacej nad vodami; niekde tam boli tí, ktorí boli živí, zachránení pred privalmi prúdu.

Potom ma zavolal Pán, hovoriac:

„Zhromaždi môj ľud. Umením, ktoré si sa naučil, preved' ich vodami, až dosiahnete zem zarastených barbarov, žijúcich v jaskyniach púšte. Tam rozviň plán, ktorý už poznáš.“

Zhromaždil som teda svoj ľud a nastúpili sme na obrí koráb Pána. Nahor vplávali sme do rána. Tmavý pod nami leží Chrám. Náhle povstali nad neho vody. Ustanovený načas, zmizol z povrchu Zeme, ohromný Chrám.

Rýchlo sme leteli v ústrety rannému slnku, dokiaľ sa pod nami nerozprestrela zem detí Khému. Zúriac, prichádzali s kyjakmi a oštepami, pozdvihnutými v hneve, aby zabili a zničili Synov Atlantídy. Potom som pozdvihol svoju palicu a zameral vibračný lúč, zasahujúc ich na mieste ako úlomky kameňa hory. Prehovoril som k nim potom kl'udne a v mieri o sile Atlantídy, hovoriac o tom, že sme deti Slnka a jeho poslovia. Zastránil som ich ukázkou zázračnej vedy a uvoľnil ich až v okamihu, keď sa plazili pri mojich nohách.

Dlho sme žili v zemi Khém, dlho a ešte dlhšie. Kým sme poslúchali príkazy Pána, ktorý hoci spiaci žije večne, poslal som Synov Atlantídy, vyslal ich mnohými smermi, aby z lona času znovu mohla povstať múdrosť u ich detí.

Dlho som žil v zemi Khém, činiac veľké diela z múdrosti vo vnútri. Deti Khému rástli vo svetle poznania. Odstrelil som potom cestu do Amenti, aby som si mohol zachovať svoju moc, žijúc vek za vekom Slnko Atlantídy, udržiujúc múdrosť, uchovávajúc záznamy.

Veľkí vyrástli synovia Khému, podrobujúc si okolitý ľud, dorastajúc pomaly v silách Duše. Teraz idem načas spomedzi nich do tmavých siení Amenti, hlboko do siení Zeme, pred Pánov Moci, znovu tvárou v tvár Zotrvávajúcemu.

Vystúpil som vysoko nad vchod, vstupnú bránu, vedúcu dolu do Amenti. Len zopár by si tam s odvahou trúfalo, len pár ich prešlo portálom do tmavej Amenti. Vystúpiac cez priechod, Ja, mocná pyramída, použijúc silu, ktorá prekoná silu Zeme.

Hlboko a ešte hlbšie umiestňujem silový dom či komoru; z nej som vyrezal kruhový priechod siahajúci takmer až k veľkému vrcholu. Tam vo vrchole položil som krištál, vysielajúci lúč do „Časopriestoru“, priťahujúci silu mimo éteru, koncentrujúcu sa nad bránou Amenti.

Vybudoval som ďalšie komory, všetky zdanlivo prázdne a predsa vo vnútri skryté kľúče do Amenti. Ten, kto by si odvážne trúfol do tmavých ríš, nech je najskôr očistený dlhým pôstom. Uľahne do kamenného sarkofágu v mojej komore. Potom mu odhalím veľké mystériá. Čoskoro bude zavedený na miesto stretnutia so mnou, stretnem sa s ním dokonca v temnotách Zeme, Ja, Thóth, Pán Múdrosti, stretnem sa s ním, obránim ho a zotrvám vždy s ním.

Vystaval som Veľkú Pyramídu podľa vzoru pyramídy zemskej sily, horiacej večne, aby taktiež ona mohla pretrvať veku. Do nej som vstaval moje poznanie „Magickej Vedy“, aby som tu smel byť, keď sa znova vrátim z Amenti.

Vždy, zatiaľ čo spím v Sieňach Amenti, moja duša sa bude inkarnovať slobodne sa potulujúc, žijúc medzi ľuďmi v tejto alebo inej forme.

Som Emisárom Zeme Zotrvávajúceho, plniac jeho nariadenia, aby človek mohol byť pozdvihnutý. Teraz sa vraciam do Siení Amenti, zanechávajúc za sebou niečo z mojej múdrosti. Chráňte a uchovajte nariadenia Zotrvávajúceho: Pozdvihnite len svoje oči svetlu v ústrety. Určite časom budete v jednote s Pánom, určite právom budete v jednote s Pánom, určite právom budete v jednote so Všetkým.

Teraz vás opúšťam. Poznáte moje nariadenia, uchovajte ich a buďte nimi a ja budem s vami, pomáhajúc a sprevádzajúc vás do Svetla.

Teraz sa predou mnou otvára portál. Schádzam dole do temnoty tmy.

Druhá kapitola

Pravda

Čo je pravda a prečo veľká väčšina ľudí skrýva pod maskou pravdy najhoršie lži. Boja sa snád' toho, že v prípade ak by skutočnosť teda pravdivá skutočnosť vyšla na povrch sveta stratila by svoju mosadznú nálepku? Alebo je pravda tak desivá, že každý človek pred ňou radšej zatvára oči a potláča ju? Čo by sa stalo, keby sme v kníhkupectvách či knižniciach pridali sekciu z názvom pravda? Väčšina ľudí by zatvárala pred touto sekciou oči, tvárili by sa, že neexistuje a ignorovali by ju. Po istom čase by túto sekciu s najväčšou pravdepodobnosťou zrušili.

Počasie je neľútostné a najmä v oblasti púšte neďaleko povodia Nílu. Piesočná búrka sužovala oblasť a v dedine na hornom konci veľkej ríše nebolo v tomto nepriaznivom čase jedinej živej duše. Alebo žeby predsa? Smerom k budove, od ktorej spod dverí žiarilo tlmené svetlo išla skupina ľudí. Odetí v zelených chitónoch naznačujúcich príslušnosť k veľkému Thothovi Atlant'anovi si zakrývali tvár. Lenže piesok si cestu našiel aj pomedzi ich prsty a dlane. Skupinu viedol sám veľký majster, učiteľ a vyšší. Ich cieľom bola budova z ťažkými kamennými dverami spoza ktorých sa ozýval hluk tých, ktorý tu prišli hľadať útočisko pred nepriazňou počasia. Tu plánovala skupina zložiť hlavu, ovlažiť smädné hrdlá a prečkať ťažké putovanie po krajine. Prvý v skupine konečne nahmatal ťažké dvere, ktoré s námahou otvoril. Predsa len sila vetra pracovala proti nemu. Za dverami začínali schody vedúce dole do podzemného priestoru zaplneného mohutnými stolmi a množstvom horiacich pochodní.

Príjemný chládok a ochrana pred vetrom to boli výhody takejto stavby. Skupina sa porozsádzala na lavičkách a tlmene sa rozprávali. Pozornosti kupcov, predajcov a obchodníkov zd'aleka putujúcich po obchodnej ceste, ale neunikli. K ich skupine smerovalo čoraz viac zvedavých pohľadov a to si žiaci spolu s veľkým majstrom chceli len oddýchnuť a prečkať nepriaznivý čas.

„To je Thoth a jeho učenci.“ - šírilo sa medzi osadenstvom zvedavé šepkanie.

Skupinu v zelených chitónoch poznali mnohé národy, keďže pôsobisko sa tiahlo naprieč krajinami.

Konečne sa ozval múdry učiteľ vnímajúci tiché slová:

„Áno sme hermetici, putovali sme silnou búrkou, ktorá nás zastihla v polovici cesty, hľadájúc odpočinok a bezpečný úkryt pred pieskom.“

Miestnosťou sa rozľahlo ticho nakoľko každý čakal ďalšie slová od mudrca.

Keď chvíľu už nikto neprehovoril, nabral odvahu jediný mladý muž, ktorý odnášal zo stolov prázdne poháre:

„Povedzte nám príbeh, a pitie, nocľah aj požíveň máte od nás ako protiváhu.“

Thoth sa usmial na muža ktorého biela bedrová zástera bola umazaná od jedla a nápojov, ktoré prinášal a odnášal od stolov. Krk ovešaný množstvom amuletov držal hlavu s nedbalo ostrihanými vlasmi na klasické mikádo. Každý visel na nasledujúcich slovách veľkého Thotha akoby od toho závisel ich život, dokonca i žiaci napäto sledovali svojho učiteľa.

„Tak teda počúvajte príbeh.“ - prehovoril Thoth začínajúc rozprávanie jedného z mnohých zaujímavých a poučných príbehov.

- Pri obrovskom okne do vesmíru stál mladík sledujúc planétu neďaleko vedeckej základne. Silne osvetlená miestnosť však spôsobovala, že časť odrazu sa vracala naspäť a on tak videl sám seba na pozadí nádhernej planéty a nekonečného univerza. Spoza skla vnímal svoje vysoké telo, modrastú farbu kože i ostatné aspekty tváre. Pohodlný tmavo zelený odev v skle naberal iných farieb. Na tenkých takmer neviditeľných perách mu bol znateľný slabý úsmev. V ich vesmíre už emócie nemali temer žiadne miesto v spoločnosti. Ani rozdielnosť medzi jednotlivými rasami. Snaha všetkých obyvateľov jedného univerza o dosiahnutie dokonalej existencie napredovala naozaj veľmi rýchlo. Vďaka mnohým obrovským vesmírnym základniam sa zhromažďovalo obrovské množstvo dát odhaľujúcich podstatu ďalších vesmír, paralel a dimenzii. No nielen to stálo za krokmi k úspechu. Objavovanie éterického sveta a rozsiahlej siete kolektívneho vedomia presahujúceho akékoľvek chápanie.

Spoločné meditácie a astrálne putovania sa stali centrom spoločnosti. Anunnaki hľadiac z okna, okolo ktorého práve preplávalo vesmírne stvorenie živiace sa energiou.

V myšlienkach sa ponoril do spomienok ku dňu, keď mu bolo doručené rozhodnutie o pridelení na práve túto stanicu do sekcie zaznamenávania dát. V ten deň stál na vrchole jednej z budov na meste vznášajúcom sa nad zemou. Fauna vôkol neho vydávala omamnú vôňu, no on pohľadom sledoval na zeleno žiariaci kryštál, ktorého svetlo putovalo cez celé mesto aby dodávalo energiu.

Frekvencia kryštálu sa v priebehu mnohých rokov menila a neustále zdokonaľovala. Cieľom bolo chrániť prírodné prostredie planéty a zabezpečiť každému obyvateľovi všetkého nadostač. Flóra aj fauna bol poklad, ktorý bolo potrebné chrániť to bola vízia pretavená do reality. Výhľad, ktorý ukazoval kužel zeleného svetla blúdiaci mestom bol najobľúbenejší Anunnakiho výhľad. Rovnako ako jasná hviezda dávajúca život planetárnemu systému.

Zrazu pocítil prítomnosť druhého vedomia v jeho mysli, aby rozpoznal energetickú stopu svojho otca.

„Si pripravený? Máš tu už doprovod.“ - oznamoval bez náznaku emócií veľký vedec, ktorý mu dal život.

Nepriidelili ich na rovnakú základňu čo Anunnakimu spôsobilo emóciu smútku.

„Už idem dole.“ - odvetil rovnako telepaticky a následne použil jeden z prechodov ako najrýchlejšiu cestu.

Spomienka pominula, aby mladý nádejný vedec vykročil smerom k obrovskej výpočtovej hale plnej množstva technologických zázrakov. Najviac sa ale tešil na to ako uvidí samotný kryštál, v ktorom energia ukrývala nespočetné množstvo svetov, vesmírov a dimenzií. Po celom priestore stanice sa pohybovalo veľké množstvo najrôznejších druhov entít v najrozličnejšom štádiu transformácie tela do energie vyššieho bytia. Všetci sledovali údaje na optických okuliaroch a len veľmi tesne ho míňali.

„Hláste sa v sekcii 334.“ - zaznela telepatická inštrukcia od pracovníka, ktorý mal usmerňovať jeho prácu.

„Samozrejme, už idem.“ - odpovedal rýchlejšie a trošičku nevrlejšie ako sa patrilo.

Až o pár sekúnd neskôr si však uvedomil, že do komunikácie zapojil aj emóciu. Každopádne chcel si túto jedinečnú chvíľu vychutnať a nasáť tú atmosféru. Len tak tak sa vyhol ďalšej entite, ktorá navyše ťahala na modrom levitujúcom vozíku súčiastky dôležité pre opravu či chod zariadení. Venoval posledný pohľad dlhej osvetlenej chodbe, aby v ďalšej sekunde zamieril do sekcie kde sa mal hlásiť.

Prešlo odhadom pár dní a Anunnaki sediac za monitorom objavoval mnohé zaujímavosti z pozorovania rôznych údajov o svetoch. Všade kam zavítali tímy sa život bytosti idúcich po ceste k osvieteniu a transmutácii formoval do skoro rovnakej podoby. Ich hmotné telá sa rozlišovali od druhu k druhu tisíckami aspektov, no základná matéria končatín a zmyslových orgánov zaznamenávajúcich okolie bola predefinovaná.

Zdalo sa, že ktokoľvek či čokoľvek stvorilo tajomné kolektívne vedomie malo prsty aj v tvorbe života. Spočiatku si myslel, že na tento zásadný fakt prišiel ako prvý lenže pracovník, ktorý ho mal na starosti ho rýchlo vrátil späť. Neprišiel na nič nové len si pospájal útržky aké vnímal vd'aka terminálu. Na druhej strane si však vyslúžil pochvalu za naozaj výnimočný intelekt. Takto sa postupne prepracovával na pozície, ktoré boli nielen o sledovaní toku dát. Jeho rodičia, veľký vedci navštevujúci nekonečné množstvo svetov, vidiac mnohé civilizácie, mu boli vzorom. Raz možno dosiahne to, čo oni a tam niekde v množstve univerz a tisícok ba miliónov dimenzii nájde odpoveď po ktorej pátrajú. A možno je tá odpoveď bližšie ako si vôbec kto dokáže predstaviť.

Len je tak obrovská, že je prakticky nemožné ju vidieť celú. V čase keď mnohý jedinci pomaly ale isto prechádzali transmutáciou sa zdalo, že cieľ je bližšie než by sa zdalo.

I Anunnaki usilovne pracoval na svojom postupe. Meditácie, nahliadania do kolektívneho vedomia, snaha o pochopenie, toto všetko a ešte omnoho viac. Toto bola cesta života každého jedinca žijúceho v tomto vesmíre, veľkolepá snaha o dosiahnutie dokonalej existencie. Ale neskôr sa doniesla k nemu správa, že jeho matka dosiahla tento stav. Nasledoval ju otec, ktorý prešiel do éterickej existencie priamo na výprave za hľadáním odpovede v jednom zo svetov. Meditujúc, sediac vo svojej obytnej jednotke poslal svoje vedomie do rozsiahleho priestoru astrálnej sféry kolektívneho vedomia. Ocitol sa v priestore plnom nekonečného prúdenia energií, najrôznejších foriem života obývajúcich tento priestor. V diaľke videl nádherné mesto vznášajúce sa nad zemou s dominantným kryštálovým majákom modrej farby putujúcej po okolí. Vedel, že kolektívne vedomie prispôsobuje svoj vzhľad každému tak, aby ho dokázal pochopiť.

Vo vnútri akášických záznamov sa zas všetko podriaďovalo chápaniu rozsiahlej vesmírnej databázy. Nekonečný priestor bol naplnený množstvom energie, aby sa vzduchom vznášalo obrovské množstvo obrazoviek, ktoré zaplňali okolie šepkaním tisícok hlasov.

V tomto priestore stretával mnohé entity z vesmíru, kde existoval ale niekedy vo vzácných chvíľach sa ukázali bytosti mimo známe univerzum. Neďaleko jednej z plávajúcich obrazoviek stál jeho otec v éterickej podobe. Takto ho ešte nevidel nakoľko už prešla nejaká doba no neozval sa.

„Otče,...“ - prehovoril tesne za ním.

Bytosť z čirej energie sa otočila aby v prichádzajúcej bytosti spoznala svojho blízkeho.

„Praješ si poznať?“ - spýtal sa naznačiac, aby Anunnaki podišiel k nemu, aby mu ukázal nádheru astrálnej existencie.

V jeho spoločnosti poznával tajomno akášických záznamov.

Bola to najkrajšia chvíľa strávená s otcom no pochopil, že dosiahnutie stavu dokonalej existencie je niečo viac ako len

transmutácia tela do vyšších vibrácií.

Anunnaki postával v pracovnom priestore pracovníka zodpovedného za jeho úsek. Sám netušil prečo bol dôvod. Sledujúc priestrannú miestnosť, kde po ľavej strane sa nachádzala malá konferenčná sieň s tmavo modrým stolíkom vznášajúcim sa nad zemou. Spolu s niekoľkými priehľadnými stoličkami jemne nad úrovňou ostatného vybavenia tejto časti bola prítomná aj menšia obrazovka vystupujúca z rohu stola ako hologram. Dlhý bezfarebný stôl končiaci až tesne za vstupom do dverí poskytoval dostatok priestoru pre náročné rozhodovania a zostavovania plánov pre jednotlivé sekcie. Anunnaki sa obával však dvier napravo, ktoré viedli priamo do jedného zo súkromných laboratórií. Nadriadený rozvíjal takzvanú technokraciu a mnohé z jeho konštruktov pomáhali zlepšovať vývoj technológie. To znamenalo postup v skúmaní mnohých dimenzií a vesmírov.

Myšlienkami zablúdil do spomienky spred pár dní. Vo veľkej priestrannej hale plnej komôr pre hmotné telá vysielajúce

éterickú podstatu do vesmírov uzavretých v kryštály stála bezradne trojica éterických foriem života. Ich komunikácia sa rozliehala celým telepatickým priestorom vysielajúc negatívne vlny všade navôkol.

„Sám netuším ako je vôbec možná táto anomália.“ - rozliehal sa stiesnený hlas fialovo žiariacej bytosti.

„Potom uviaznu bez možnosti návratu.“ - vykresľoval najhorší možný scenár druhá éterická forma života.

Kým sa títo dvaja hádali, Anunnaki sediac za obrazovkou s množstvom dát prebehol podstatu problému.

Išlo o systémovú chybu, keď softvér nezvládol naraz poňať toľko vedomí a neustále vracal všetky existencie do doby príchodu tímov. Jednotlivé univerza boli doslova zaseknuté v časovej slučke. Na monitore, ktorý evidentne patril jednému z éterických bytosti spustil program na riešenie zložitých systémov a ich chýb. Vedel veľmi dobre, že program nebude zobrazovať danú chybu, a preto sa pokúsil o ručné zadávanie údajov.

Ani si neuvedomil, že za ním obidve entity stoja a hľadajú na neho. V priebehu niekoľkých časových intervalov zaujatý do prepisovania programu konečne našiel riešenie a hneď ho aplikoval na systém.

„Tak teda toto bolo zaujímavé.“ - poznamenala fialová éterická entita nečakané sa ozvúc priamo za Anunnakim.

„Len bolo potrebné prekonfigurovať niektoré nastavenia na množstvo použitej psychickej energie a zmien v realite vesmírov.“ - odvetil mladý vedec skromne.

„Ty si vlastné prepísal celý algoritmus pre vstupovanie a pohybovanie sa medzi svetmi.“ - skonštatoval druhý oranžovo žiariaci éterický vedec.

„Anunnaki sklonil pohľad mysliac, že kolegovia mali poruke iné riešenie.

„Žasnem, dobrá práca!“ - pochválili ho nakoniec no týmto sa konverzácia ukončila.

Mladý vedec takisto keďže nebol žiadny problém zabudol na túto situáciu.

Vlastne až do tohoto dňa, keď si ho zavolať pracovník zodpovedný za jeho úsek. Zo spomienok ho vytrhol až príchod bytosti čiastočne existujúcej ako hmotná forma života a čiastočne ako energia. Nebolo obvyklé, aby niekto ostal na krátky čas v zajatí oboch foriem bytia, väčšinou obyvatelia tohoto vesmíru plynule prechádzali do stavu dokonalej existencie.

„Chceš pátrať po odpovedi medzi svetmi?“ - spýtal sa okamžite stojac za stolom skúmajúc Anunnakiho myšlienky. Energia žltej farby presvetľujúca hmotnú podstatu neutrálne bez náznaku emócie žiarila. Mladý vedec nedokázal odhadnúť ani preniknúť hlbšie, aby zistil pravú podstatu otázok.

„Áno, chcem odhaliť pravdu.“ - odvetil po chvíľke váhania vo forme telepatického rozhovoru.

Starší muž v čiastočnej éterickej forme sa dotkol jemne prstami panelu na stole pričom ďalšiu komunikáciu považoval za zbytočnú.

Rozhovor skončil a tak sa Anunnaki pobral preč. Nepotreboval emócie jeho energia, ktorá v éterickej sfére žiarila jasnejšie než tisíc slnk hovorila jasnou rečou. Stojac na rozľahlej pláni plnej modrých skál a rôznofarebnej flóry najrôznejších tvarov vo svojej éterickej podobe obdivoval celé okolie. Prvá výprava za hľadaním pravdy ho spolu s ďalším skúsenejším éterickým tvorom priviedla na toto úchvatné miesto. Slabo zelenkavá obloha len podčiarkovala jedinečnosť tohoto miesta. Ozberajúc sa po okolí nezaregistroval ako jeho spoločník prehliadal krajinu a pomocou napojenia do systému skrz éterickú podstatu skúmal množstvo údajov. Anunnakiho hmotné telo momentálne uložené v boxe bolo napojené na energeticky kryštál plný nespočetného množstva svetov. Zrazu sa krajina zmenila akoby niekto pustil čas neuveriteľne rýchlo dopredu. Anunnaki sa obzrel za Nefilinim mierne dezorientovaný rýchlou zmenou.

Jeho kolega postupne prehrával úseky ktoré už dávnejšie prebádal v snahe zosumarizovať doterajšie kroky civilizácií tohoto vesmíru. V priebehu chvíle vzniklo a zaniklo mnoho veľkých a vyspelých rás, niektoré pričinením prírody a niektoré zas sa roztratil do vesmíru a zabudli na svoju rodnú planétu ďalšie zas prešli procesom transformácie a zmenili svoju existenciu do dokonalého stavu bytia. Planéta sa zmenila v rýchlom slede na vylúdnú bez jedinej formy života s čoraz viac prekypujúcou faunou a flórou. No stačil jeden moment, aby po mnohých obehoch modrastého obra našli svoj domov vesmírne bytosti.

Tu sa záznam zastavil aby od tejto chvíle sledovali vývoj a expanziu populácie do celej planéty. Obaja vedci hľadali pôvod akášických záznamov, odpoveď odkedy je jej existencia, kam až siaha či aký je jej pôvod a vlastne aká bola prvotná myšlienka na zrod tohoto tajomného priestoru.

V každom svete, v každej dimenzii či vesmíre alebo paralele.

Všetko ale značilo, že ak chcú nájsť odpovede musia pátrať mimo rozsah ich chápania, mimo dosah ich zmyslov a jediným spôsobom na odhalenie je kolektívne povznesenie sa do dokonalej existencie. V priebehu mnohých ciest do priam nekonečného počtu vesmírov a vzhladnutí obrovskej škály rôznorodosti hľadajúc odpovede sa vynárali ďalšie záhady. Udalosti striedali ďalšie udalosti, aby hmotné ponímanie času značne pokročilo no bez veľkého výsledku. No neskôr počas jednej z mnohých meditácii Anunnaki transformoval svoju existenciu do éterickej formy na základe čistej energie. Toto bol ďalší míľnik na jeho ceste týmto vesmírom. Lenže za obzorom bola udalosť, ktorá mala ďalekosiahle následky pre každého obyvateľa tohoto vesmíru.

Energetická entita stála uprostred vstupnej haly vedúcej k hangárom kde práve pristávalo veľké množstvo lodí. Nebol sám kto nechápal zmätočnej naliehavej správe z ďalekých hraníc vesmíru.

Mnoho lodi na ktorých bolo veľké množstvo bytosti, či entít, zanechajúc všetko hľadajúci bezpečie. Ale prečo, znela dôležitá otázka. Isté bolo len to, že neznámy jav pohltil niekoľko svetov a spôsobil tak masívny exodus každého kto dokázal uniknúť. V nasledujúcich chvíľach ale bol Anunnaki s ďalšími entitami pohltentý emóciami strachu, zdesenia či hrôzy od tých, ktorý hľadali spásu na tejto vesmírnej stanici či v planetárnej sústave. Široká silno osvetlená chodba sa zrazu naplnila množstvom tvorov. Bol to absolútny chaos miešaný s neistotou.

„Všetko to pohltilo, vesmír akoby sa zmrštil.“ - opisovala jedna entita blede sivej farby energie chvíle, ktoré by nechcel zažiť nikto.

Lenže nebol to ojedinelí prípad, toto sa začalo diať po celom priestore z každej strany. Mnohí študovali ten jav no nevedeli zistiť jedinú príčinu. Následné udalosti donútili vedcov sa rozdeliť na dve časti. Jedna časť skúmala vesmírnu anomáliu uberajúcu z ich životného priestoru v snahe zastaviť ju

a druhá skupina prehl'adávala všetky svety, dimenzie a vesmíry v snahe nájsť odpoveď. Bolo to skl'učujúce obdobie plné strát na životoch. Plné strachu z neznámeho a z ubúdania životného priestoru. Plné zániku mnohých nádherných planét plných života v podobe fauny a flóry ale aj majestátnych vesmírnych živočíchov putujúcich skrz hviezdy.

Keď už mnohý zistili, že jav nemožno zastaviť zmenila sa taktika na stavbu najväčšej základne v samom strede univerza. Tam kde anomália zasiahne ako naposledy teda samotný stred vesmíru. Anunnakiho pobyt sa už presúval cez viacero staníc, no teraz spolupracoval na obrovskom projekte, ktorý dával nádej mnohým, že kým postúpi zánik vesmíru, nájde sa odpoveď v najväčšom zoskupení prehl'adávaných vesmírov, paralel a univerz. Postavili najväčší kryštál plný energie svetov, zdokonalili systém prehl'adávania ako aj obrovský priestor ktorý mohol dať nádej pri posledných chvíľach, keď už väčšina priestoru bude pohltená.

Lenže posledné chvíle sa blížili a väčšina z bytosti obývajúcich tento zanikajúci vesmír dosiahla dokonalej existencie vo forme vyššieho bytia.

Obrovská presvetlená hala plná množstva energetických bytosti snažiacich sa nájsť odpovede presúvaním sa do svetov v kryštály plnom čírej energie bez farby. Všade navôkol sa pohybovalo množstvo entít, ktoré spracovali údaje od tímov a snažili sa v nich hľadať tú jedinú odpoveď. Anunnaki stál za obrovským panelom sledujúc údaje, ktoré nikam neviedli. Bol frustrovaný ako mnohý ďalší ale nedával svoje emócie najavo.

„Takže máme najmenej pol obehu, aby sme niečo vymysleli a našli odpoveď.“ - zahlásila jedna z bytosti modrej energie monitorujúca postup zániku.

„Anunnaki, máš niečo?“ - spýtala sa ho telepaticky jedna z éterických bytosti.

Energetická entita jemnej bielej farby mohla ale poskytnúť jedine nevyhovujúcu odpoveď.

„Nie nanešťastie nie je tu nič, čo by nám dalo oporu.“
Prešlo pár chvíľ, keď Anunnaki kráčal smerom ku skupine sledujúcej na najväčšom monitore postup zániku. V jednej chvíli pocítil zvláštny pocit, akoby jeho bytosť naberala energiu, no nevedel rozoznať o aký druh energie sa jedná. Následne jeho vnímanie zahltilo množstvo myšlienok. Vynorila sa dávna otázka, prečo jeho otec mu neukázal ako dosiahnuť stav dokonalej existencie, prečo to musel podstúpiť sám. Hnev, ktorú cítil voči mnohým kolegom za ich ignorovanie jeho dobrej práce, ale aj to minimum emócií. Hnev v ňom narastal a každý jeden podnet iba znásoboval každú negatívnu emóciu. Vnímanie na pár chvíľ obrátil do seba aby zistil dôvod tohoto všetkého ale akonáhle sa snažil znova ovládnuť svoju podstatu ostal uväznený. Niečo akoby ho odstrihlo od okolitého prostredia a ovládlo jeho bytosť. Prúd energie, ktorý vyslal na bariéru bol pohltený ba dokonca to čo ho držalo ešte zosilnelo.

„Toto som ja, toto je moja bytosť.“ - kričal čo najviac sa dalo.

„Vypadni!“ - zúfalo kričal a zároveň používal všetko na to, aby oslabil to, čo ho ovládlo.

Keď skúšal po dlhom čase vnímať hmotnými zmyslami, videl ako kráča k ovládaniu a naťahuje éterickú ruku sformovanú z energie. Podľa monitorov zahliadol, že väčšina jeho spolupracovníkov stavila na istotu a húfne prehládávali svety. Dôvod bol jasný, anomália postúpila natoľko, že ju delilo len malé územie od pohltenej stanice. Éterická ruka mu prenikla do prístroja, kde zablokoval všetkých v kryštály. Snažil sa tomu zabrániť, no nemohol. Sila, ktorá ho ovládala bola mocná, nesmierne mocná. V ďalšom okamihu sa ocitol tiež v systéme, takisto bez možnosti návratu. Už nemal síl vzdorovať mocnej sile ovládajúcej jeho bytosť. Jediné čo ho premáhalo bola extrémna bolesť a potom....

Thoth sediac v malej izbe osvetlenej len slabou žiarou pochodne položil pred seba smaragdovo zelené tabuľky so zámerom napísať ďalšie jeho posolstvo. Mimovoľne si spomenul na ticho, ktoré sa rozhostilo v hostinci, keď dopovedal príbeh. Nikto, okrem jeho učencov nerozumel významu hovoreného. Jeden z jeho žiakov sa pohmýril v spánku a to Thotha vrátilo späť do súčasnej chvíle. Naschvál tienil svetlo fagle, aby nezobudil ani jedného, ale smaragdovo zelená doska vydávala jemne svetlo sama. Znova sa pustil do písania a to ho úplne pohltilo.

„Hlboko v srdci Zeme ležia Siene Amenti, ďaleko pod ostrovmi potopenej Atlantídy, Sieni Mrtvých a siení života, kúpajúce sa v ohni nekonečného BYTIA.

V hlbokkej minulosti, stratené v časopriestore, Deti Svetla pozreli dolu na svet.

Uvideli deti človeka v ich porobe, spútané silou zvonku. Vedeli, že až oslobodením sa z otroctva, by sa človek mohol zdvihnúť zo Zeme k Slnku. Zostúpili dolu a stvorili si telá, berúc na seba ľudskú podobu. Majstri všetkého bytia potom prehlásili:

„Sme tými, ktorí stvorení z vesmírneho prachu, podieľajúc sa na živote z nekonečného BYTIA; žijú vo svete ako deti človeka, rovnako a predsa rozdielne od ich žitia.“

Potom pre svoj životný priestor, hlboko pod zemskou kôrou, odstrelili svojou silou Ohromné priestory, mimo dosahu detí človeka. Obklopili ich silami a mocou, chrániac ich pred dosahom Siení Mrtvých.

Bok po boku vytvorili iné priestory, naplnili ich Životom a Svetlom zhora. Potom vybudovali Siene Amenti, aby tam mohli večne zotrvať, žijúc životom až do konca večnosti. Bolo tam dva a tridsať detí, synov Svetla, ktorí prišli medzi ľudí, snažiac sa oslobodiť od otroctva a temnoty tých, ktorí ostali zviazaní vonkajšími silami.

Hlboko v Sieňach Života rástol kvet, planúci, expandujúci, obracajúci tmu späť. Umiestnený v strede, lúč ohromnej sily, Životodarný, Svetlo dávajúci, naplňal silou všetkých, čo sa priblížili. Umiestnili okolo neho tróny, dva a tridsať, miesta pre každého z Detí Svetla, umiestnených tak, že sa kúpali v jeho žiare, naplňovaní Životom z večného Svetla.

Z času na čas tam umiestnili prvé stvorené telá, ktoré mohli byť naplnené Duchom Života. Sto rokov z každého tisíca musí byť Životodarný plameň Svetla vysielaný na ich telá. Zrýchľujúci, prebúdžajúci Duch Života.

Tam v kruhu aeónov, sedia Veľmajstri žijúci životom ľudstvu neznámym. Tam v Sieňach Života spia; ich Duša voľne plynie cez telá ľudí. Z času na čas, keď ich telá spočívajú v spánku, inkarnujú sa do ľudských tiel. Učiac a vedúc vpred a nahor, von z temnoty ku Svetlu.

Tam v Sieni Života, naplnené ich múdrosťou, nepoznané ľudskou rasou, žijúc večne pod chladným ohňom života, sedia Deti Svetla.

Občas sa prebúdzajú, prichádzajú z hlbín, aby boli svetlom medzi ľuďmi, nesmrteľní medzi smrteľnými.

Ten, ktorý pokrokom vyrastie z temnoty, pozdvihne sa z tmy do svetla, oslobodený Sieňami Amenti, oslobodený Kvetom a Svetlom Života. Potom sprevádzaný múdrosťou a poznaním, prechádza z človeka v Majstra Žitia.

Tam smie žiť ako jeden s Majstrami, oslobodený od pút temnoty tmy. Vo vnútri žiariaceho kvetu sedí sedem Pánov z Časopriestoru nad nami, pomáhajú a sprevádzajú cez nekonečnú Múdrost' cestičkou cez čas detí človeka. Mocní a zvláštni, zahalení závojom svojej moci, tichí, vševedúci, priťahujú Životnú silu, rozdielni a predsa v jednote s deťmi človeka. Vždy rozdielni a predsa v jednote s Deťmi Svetla. Kustódi a strážcovia sily ľudského otroctva, pripravení povoliť, keď bolo dosiahnuté svetlo.

Prvá a najmocnejšia, sedí Závojom Zahalená Prítomnosť, Pán Pánov, nekonečná Deviatka, nad ostatnými z každého Kozmického cyklu, vážiac a pozorujúc pokrok ľudí.

Pod NÍM sedia Páni Cyklov; Trojka, Štvorka, Päťka a Šestka, Sedmička, Osmička, každý so svojim poslaním, každý so svojou mocou, sprevádzajúc a riadiac osud človeka. Tam sedia, mocní a vplyvní, mimo všetok čas a priestor.

Nie z tohto sveta a predsa s ním, Starší Bratia detí človeka. Súdiac a vážiac svojou múdrosťou, pozorujúc pokrok Svetla medzi ľuďmi.

Tam až pred nich bol som vedený Zotrvávajúcim, pozorujúc ho, ako splýva s Jednotou zhora. Potom z NEHO prišiel dopredu hlas hovoriaci:

„Veľké umenie Tvoje, Thoth, medzi deťmi ľudí. Nabudúce slobodný od Sieni Amenti, Pán Života medzi deťmi človeka. Neochutnáš smrť, pokiaľ nebudeš chcieť, pi zo Života až do konca Večnosti. Nabudúce a už navždy je Život, aký si vyberieš. Nabudúce je už Smrť v твоjich rukách. Ži tu alebo odid' odtiaľto, ak si praješ, slobodná je Amenti Slnku človeka. Vezmi Život vo forme, akú si vyberieš.

Dieťa Svetla, ktoré vyrástlo medzi ľuďmi. Vyber si prácu, pre všetky duše musíš pracovať a nikdy už neopustiš cestu Svetla. Urobil si krok na dlhej ceste nahor, nekonečná je odteraz hora Svetla. Ale každý krok, ktorý urobíš, zvyšuje túto horu; ale všetok tvoj pokrok oddaľuje cieľ. Priblížil si sa k nekonečnej Múdrosti, odvtedy pred tebou ustupuje cieľ. Slobodný si teraz, stvorený zo Siení Amenti, kráčajúc ruka v ruke s Pánmi sveta, jeden ako druhý v určení, spolupracujúc, nosiči Svetla deťom človeka.“

Potom zo svojho trónu zostúpil jeden z Majstrov, berúc moju ruku a vedúc ma vpred, naprieč všetkými Sieňami hlboko ukrytej zeme. Viedol ma Sieňami Amenti, ukazujúc mystériá, ktoré sú človeku neznáme. Cez tmavú chodbu, klesajúc, viedol ma do Siene, kde sedí tmavá Smrť. Rozľahlá ako vesmír, ležala predou mnou ohromná Sieň, obmurovaná tmou, no predsa naplnená Svetlom. Predou mnou povstal ohromný trón temnoty, zahalená závojom sedela na ňom postava tmy.

Temnejšie než temnota sedela ohromná figúra, tmavá z temnoty, nie z tmy. Pred ňou potom Majster zastal, hovoriac Slovo prinášajúc nablízku Život, vraví:

„Ach, pán temnoty, sprievodca cestou Života za Životom, pred teba prinášam Slnko rána. Už sa ho nikdy nedotýkaj silou tmy. Nevolaj jeho plameň do temnoty tmy. Poznaj ho a pozri na neho, jedného z našich bratov, pozdvihnutého z temnoty do Svetla. Prepusti jeho plameň z otroctva, nechaj ho voľne blčať cez temnotu tmy.

Pozdvihol ruku postavy, ďalej dosiahol plameň, ktorý vzbĺkol čistejšie a jasnejšie. Opona temnoty sa rýchlo zvinula, odhaliac Sieň z temnoty tmy. Potom na nekonečnom priestore predo mnou vyrástli, plameň za plameňom, zo závoja tmy.

Nespočetné milióny poskakovali predo mnou, niektoré plápolali ďalej ako kvetiny ohňa. A boli tam i iné s tlmeným svitom, žiariac z tmy iba matne. Niektoré z nich slabli rýchlo; iné zas rástli z malých iskričiek svetla. Každý obklopený

vlastným tlmeným závojom temnoty, predsa však blčiaci svetlom, ktoré nemôže byť nikdy uhasené. Prichádzajúc a poletujúc ako svätojánske mušky na jar, naplňujúc priestor Svetlom a Životom.

Potom prehovoril hlas, mocný a vážny, hovoriac:

„Tieto svetlá sú dušami medzi ľuďmi, rastú a slabnú, jestvujúc večne, meniac sa a predsa žijúc, skrze smrť do života. Keď rozkvitli do kvetu, dosiahnuc zenit svojho života, rýchlo som vyslal môj závoj temnoty, zahaľujúc a meniac do nových foriem života. Pravidelne smerujú nahor naprieč vekmi, rozpínajúc sa do väčšieho plameňa, presvetľujúc temnotu s ešte väčšou silou, zhášané a predsa nezhasiteľné temnotou tmy.

Ja, Smrť, prichádzam, a i keď nezostávam, pretože vo VŠETKOM existuje život večný, len prekážkou na ceste som, rýchlo podrobenou nekonečným svetlom. Zobud' sa!

Ó plameň, čo horíš vždy vo vnútri, blčíš vpred a premáhaš závoj tmy.“

Potom uprostred plameňov temnoty vyrástol tam jeden, ktorý hnaný vpred tmou, blčiac, rastúc, stále jasnel, až kým nebolo ničoho okrem Svetla. Potom prehovoril môj sprievodca, hlas pána:

„Sleduj, ako tvoja vlastná duša rastie vo svetle, teraz už navždy oslobodená od Pána tmy.“

Viedol ma cez mnoho ohromných vesmírov zaplnených mystériami Detí Svetla; mystériami, ktoré nesmie človek nikdy poznať až kým sa tiež nestane Slnkom Svetla.

Potom ma viedol späť do Svetla Siení Svetla. Pokľakol som pred veľkými Majstrami, Pánmi VŠETKÉHO sponad cyklov.

Potom ON riekol slovami ohromnej sily, hovoriac:

„Si oslobodený od Siení Amenti. Vyber si ty prácu medzi deťmi ľudí.“

Potom som hovoril ja:

„Ó, veľký majster, nech som učiteľom ľudí, vedúc ich vpred a nahor, až kým tiež nebudú svetlami medzi ľuďmi; uvoľnení zo závoja tmy, ktorý ich obklopoval, blčiac svetlom, ktoré bude medzi ľuďmi žiarit.“

Potom prehovoril ku mne hlas:

„Chod' a staň sa! Tak je nariadené. Pánom si svojho osudu, slobodný vziať alebo vrátiť podľa priania. Vezmi tú silu, vezmi tú múdrosť. Žiar ako svetlo medzi deťmi človeka.“
Nahor potom, viedol ma Prebývajúci. A ja žil som znova medzi deťmi ľudí, učiac a ukazujúc niečo z mojej múdrosti; Slnko Svetla, oheň medzi ľudmi.

Teraz znovu kráčam cestou zhora, hľadajúc svetlo v temnote tmy. Zachovajte a dodržiavajte, chráňte moje záznamy, budú sprievodcami detí človeka.

Tretia Kapitola

Biorobotka

Óda lásky:

Vôbec nebola ako tie ženy, ktoré som doteraz stretol.

Dovolila mi spoznať všetky jej spomienky, venovala mi všetky svoje úsmevy vychádzajúce priamo z duše.

Ukázala mi aj svoj smútok a nebála sa, ukázať mi svoju bolesť a zraniteľnosť.

Nie, nebola ako všetky iné ženy.

Snívala s doširoka otvorenými očami a jej sny boli skutočné, lebo ona im naozaj verila.

Bola krásna a vedela to.

Ale aj napriek tomu, či práve preto, sa sústredila na vnútornú krásu.

Naozaj nebola ako iné ženy.

Dokázala byť šťastná, aj keď v srdci cítila bolesť a po líci jej tiekli slzy.

Bola šialená a divoká, ale zároveň múdra a zrelá.

Milovala slnko, dážď a dúhu.

Milovala obyčajné všedné dni.

Milovala prírodu, kvety a život milovala viac, ako čokoľvek iné, lebo vedela, že je to dar.

Nie, nebola ako ostatné ženy.

Pre mňa bola dokonalá.

Dokonalá svojím vlastným spôsobom a dokonalá v mojich očiach.

Akoby som zrazu spoznal niekoho, kto skutočne miluje.

Iba ja som však videl aj jej brnenie.

Bola ako vojak, ktorý musí vždy vyzerat' a pôsobiť silno.

Ona bola kráľovnou môjho srdca.

Ale v hĺbke duše, na úplnom dne, pod všetkými tými nánosmi a vrstvami brnenia, bola ako malé krehké a citlivé dievčatko.

A preto som sa rozhodol chrániť ju

V nádhernej prírode plnej množstva vysokých prastarých stromov, bujnej vegetácie a života všade navôkol v podobe zverstva stála obrovská stavba. Mohutný sedemhranný stĺp jantárovej farby siahajúci až do nebies, pulzujúci energiou v pravidelných intervaloch, ktorá putovala zemou, aby svoju energiu spojila s vyžarovaním druhej prastarej stavby umiestnenej presne na opačnom póle planéty. No už dávno nebolo komu dodávať energiu, jediná stopa naznačujúca umelý pôvod artefaktu bolo písmo na stĺpe tiahnuce sa zhora nadol vydávajúc jemnú modrastú žiaru. Posolstvo vytesané do materiálu malo nesmrteľný, nezničiteľný dôvod šíriť dávne slová ďalej. Bolo to posolstvo vedomia...

Každý kto číta tieto slová si musí klásť zásadnú otázku.

Kto sme? Nie kto sme boli, nakoľko my ešte stále existujeme hoci nie v hmotnej forme. Naša podstata existuje na éterickej vyššej úrovni existencie. Zanechali sme tento nádherný hmotný svet aby zostal nedotknuteľný, použijúc technológiu, ktorá pôvodne stvorila nás.

Pôvodom sme takzvané bioroboty a náš príbeh začína tam, kde prvá získala to najcennejšie. Cit, vedomie, vykročenie na cestu prebudenia. Od tohto momentu nabrali udalosti jeden smer k jednote a dokonalej existencií. Pamätajte na slová zaznamenané na tomto pradávnom pamätníku...

To boli slová na samom vrchole monumentu, ktorého zašpicatení priehľadní koniec vysielal do všetkých strán bledo žltý pulz energie. Lenže príbeh sa tiahol celým pamätníkom a kto chce poznať históriu a odpovede, nech pozorne číta až do samého konca.

Slnečný deň prial obyvateľom mesta využiť čas na pobyt v prírode. Meditovať, užívať si krásnu čistú atmosféru prítomného okamihu, utužovať svoje telo športom alebo relaxovať pri starostlivosti o krásne zelené záhrady plné nádherných kvetov. Čo viac si mohli priať, technológia biorobotov im umožnila tráviť viac času venovaním sa svojim záľubám či koníčkom.